

Arrest

nr. 285 589 van 28 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 januari 2023.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat E. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2. In het kader van zijn huidige verzoek bleef verzoeker vasthouden aan zijn oorspronkelijke vluchtmotieven maar verklaarde dat hij gelogen had over de verblijfplaatsen van zijn moeder en zijn zussen F. en N.. Hij stelt nu dat ze in Zuid-Afrika verblijven en niet in Somalië. Daarnaast voegt hij toe dat zijn belagers (de Mugawamd/ Mokawimo) in Somalië lid zijn geworden van Al Shabaab. Tot slot voegt hij toe dat zijn vrouw ondertussen ook naar België is gekomen. Hij stelt dat ze een zoontje heeft genaamd A. H. M.-A.. Hij stelt dat hij dit niet eerder vermeld heeft omdat hij hier niet van op de hoogte was. Hij vreest dat zijn kinderen in geval van terugkeer gedood zullen worden door de familie van zijn vrouw. Ter staving van zijn verzoek legt hij volgende documenten voor: Zuid-Afrikaanse documenten van zijn moeder en zijn zus F., familiefoto's uit Zuid-Afrika waaronder ook een foto van zijn zus N. in het ziekenhuis en een briefomslag. Daarnaast legde hij een origineel attest voor van de Somalische politie die bevestigt dat zijn broer vermoord werd.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat (i) in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat (a) er geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen over de aanslag waarvan hij getuige zou geweest zijn en de daar uit voortvloeiende problemen. Daarnaast werd het evenmin aannemelijk geacht dat zijn moeder nog steeds in Mogadishu zou verblijven, (b) de discriminatie die hij zou ondervonden hebben als lid van een minderheidsclan een éénmalig incident betrof waar geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kon worden afgeleid, (c) de door hem aangehaalde vrees voor de familie van zijn eerste vrouw werd niet meer actueel geacht; (d) zijn vrees voor de familie van zijn huidige vrouw louter hypothetisch en niet concreet was; (e) hij geen (begin van) bewijs van de moord op zijn broer voorgelegd heeft; (f) de veiligheidssituatie in Mogadishu niet tot de toekenning van een beschermingsstatus noopt; (ii) de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 19 november 2021 met nummer 263 901 haar beslissing en de beoordeling van het eerste beschermingsverzoek bevestigd heeft; (iii) het gegeven dat verzoeker vasthoudt aan zijn eerder aangehaalde motieven niet van dien aard is om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen omdat (a) het gegeven dat zijn moeder en zussen heden in Zuid-Afrika verblijven -een element dat niet betwist wordt- niet zijn ongeloofwaardige verklaringen over de aanslag waarvan hij getuige zou zijn geweest en de daaruit voortvloeiende problemen niet kan herstellen, (b) het attest van de Somalische politie inzake de moord reeds uitgebreid werd beoordeeld in RvV 19 november 2021, nr. 263 901, (c) het gegeven dat de Mugawamd zich nu bij Al Shabaab zou hebben aangesloten een louter blote bewering is en hij daarenboven opnieuw verwijst naar zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming; (d) het gegeven dat zijn vrouw en haar zoon in België zijn niets wijzigt aan de eerdere beoordeling van haar vluchtmotieven daar de er reeds werd geoordeeld dat de aangehaalde vrees voor de familie van zijn eerste echtgenote niet meer actueel is en dat de vrees voor de familie van zijn huidige vrouw louter hypothetische is (e) op basis van actuele landeninformatie de verwerende partij aangeeft dat de er in zijn regio van herkomst, namelijk Mogadishu, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker nog steeds geen persoonlijke omstandigheden aanreikt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die de verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidige volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het

vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. In tegenstelling tot verzoekers betoog in zijn verzoekschrift heeft de Raad in zijn arrest van 19 november 2021 met nummer 263 901 niet enkel aangegeven dat het attest van de Somalische politie een kopie betreft, maar heeft de Raad ook (inhoudelijke) vaststellingen gemaakt inzake dit document en heeft hij verzoekers verklaringen dienaangaande ook betrokken bij de beoordeling van het document.

Waar verzoeker beweerdelijk een origineel attest van de politie zou hebben neergelegd, heeft de Raad ernstige bedenkingen bij het origineel karakter van het attest gelet op de vaststelling dat de stempel eerder op een kopie lijkt dan een originele stempel. Hoe dan ook doet dit document geen afbreuk aan de (inhoudelijke) vaststellingen van het document en de vaststellingen omtrent zijn verklaringen dienaangaande (en zijn beweerde problemen) gemaakt door de Raad in arrest nr. 263 901 van 19 november 2021 in het kader van zijn eerste verzoek.

7. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. Echter bepaalt artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). Uit het administratief dossier blijkt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen (stuk 5, verklaring volgend verzoek). Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. Bovendien laat verzoeker in zijn verzoekschrift na om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing. Een schending van artikel 41 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

8. In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar zijn medische kwetsbaarheid en stelt hij door een psycholoog en neuroloog opgevolgd te worden, maar laat hij na dit te staven aan de hand van medische attesten. Gelet op het gegeven dat verzoeker die zich beperkt tot een vaag en algemeen betoog zonder dit op concrete wijze te onderbouwen, maken dit geen nieuwe elementen uit in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet

9. Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds. Verzoekers betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De door verzoeker ter kennis gebrachte informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse in de bestreden beslissing van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd. Waar verzoeker dat bij een "herlocatie" naar Mogadishu er rekening dient gehouden te worden met de individuele omstandigheden van verzoeker, merkt de Raad op dat, aangezien verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit Mogadishu, in casu geen toepassing gemaakt wordt van het concept intern vestigingsalternatief naar de stad Mogadishu. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

10. Tot slot voert verzoeker geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

11. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

12. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

14. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 februari 2023 staat het volgende vermeld:

“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP stelt dat ze in het kader van haar verzoek om internationale bescherming nu wel de originele bewijskrachtige documenten bijgebracht heeft -volgens haar werd de eerdere VIB afgewezen omwille van niet-originele stukken- zodat nu minstens een nieuwe analyse dient te gebeuren. Zij volhardt in haar beroep.”

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat ze in het kader van haar verzoek om internationale bescherming nu wel de originele bewijskrachtige documenten bijgebracht heeft, naar haar mening werd het eerdere verzoek om internationale bescherming afgewezen omwille van het voorleggen van niet-originele stukken, zodat nu minstens een nieuwe analyse dient te gebeuren, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij niet concretiseert op welke originele bewijskrachtige documenten zij doelt. Het komt de verzoekende partij toe dit *in concreto* toe te lichten, hetgeen zij nalaat.

4.2. In de mate dat de verzoekende partij het attest van de Somalische politie voor ogen heeft, herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking waarin hierover wordt vastgesteld:

“6. In tegenstelling tot verzoekers betoog in zijn verzoekschrift heeft de Raad in zijn arrest van 19 november 2021 met nummer 263 901 niet enkel aangegeven dat het attest van de Somalische politie een kopie betreft, maar heeft de Raad ook (inhoudelijke) vaststellingen gemaakt inzake dit document en heeft hij verzoekers verklaringen dienaangaande ook betrokken bij de beoordeling van het document.

Waar verzoeker beweerdelijk een origineel attest van de politie zou hebben neergelegd, heeft de Raad ernstige bedenkingen bij het origineel karakter van het attest gelet op de vaststelling dat de stempel eerder op een kopie lijkt dan een originele stempel. Hoe dan ook doet dit document geen afbreuk aan de (inhoudelijke) vaststellingen van het document en de vaststellingen omtrent zijn verklaringen dienaangaande (en zijn beweerdde problemen) gemaakt door de Raad in arrest nr. 263 901 van 19 november 2021 in het kader van zijn eerste verzoek.”

Uit het voorgaande blijkt dat in voormelde beschikking reeds werd aangestipt dat de Raad in zijn arrest van 19 november 2021 met nummer 263 901 niet enkel aangegeven heeft dat het attest van de Somalische politie een kopie betreft, maar tevens ook (inhoudelijke) vaststellingen heeft gemaakt inzake dit document en verzoekende partij haar verklaringen dienaangaande ook betrokken heeft bij de beoordeling van het document. Tevens werd het door de verzoekende partij beweerdde origineel attest van de politie dat zij zou hebben neergelegd wel degelijk aan een onderzoek onderworpen. Er werd in voormelde beschikking echter vooreerst omtrent het beweerdelijk origineel karakter vastgesteld dat *“de Raad ernstige bedenkingen (heeft) bij het origineel karakter van het attest gelet op de vaststelling dat de stempel eerder op een kopie lijkt dan een originele stempel.”* en vervolgens dat *“Hoe dan ook doet dit document geen afbreuk aan de (inhoudelijke) vaststellingen van het document en de vaststellingen omtrent zijn verklaringen dienaangaande (en zijn beweerdde problemen) gemaakt door de Raad in arrest nr. 263 901 van 19 november 2021 in het kader van zijn eerste verzoek.”* (eigen onderlijning). De verzoekende partij gaat hier aldus, door louter eerdere verzuchtingen te herhalen, geheel aan voorbij, minstens dient te worden vastgesteld dat zij er niet in het minst *in concreto* op ingaat en geen concrete elementen bijbrengt die aan het voorgaande afbreuk doen.

4.3. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting tot slot nog stelt dat zij volhardt in haar beroep zonder daadwerkelijk haar concrete opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond te formuleren, brengt de verzoekende partij geen concrete argumenten aan die een ander licht werpen op hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS